

Ár 2013, föstudaginn 15. október er fundur haldinn í úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki.

Mætt eru: Haukur Guðmundsson, formaður, Geir Arnar Marelsson, Hildigunnur Hafsteinsdóttir, Jóhann Tómas Sigurðsson og Unnur Erla Jónsdóttir.

Fyrir er tekið **mál nr. 64/2013**:

M
gegn
F

og kveðinn upp svohljóðandi

ú r s k u r ð u r :

I.

Málsmeðferð.

Málsaðilar eru M, hér eftir nefndur sóknaraðili, annars vegar og F, hér eftir nefndur varnaraðili, hins vegar.

Málið barst úrskurðarnefndinni 3. júlí 2013, með kvörtun sóknaraðila, dagsettri 3. júlí 2013. Með bréfi nefndarinnar, dagsettu 4. júlí 2013, var kvörtunin send varnaraðila og honum gefinn kostur á að tjá sig um hana og skýra sjónarmið sín. Svör varnaraðila bárust með bréfi dagsettu 6. ágúst 2013. Var bréfið sent sóknaraðila, með bréfi nefndarinnar, dagsettu 6. ágúst 2013, og honum gefinn kostur á að koma á framfæri athugasemdum sínum. Athugasemdir bárust ekki frá sóknaraðila.

Málið var tekið fyrir á fundi nefndarinnar 15. október 2013.

II.

Málsatvik.

Þann 2. nóvember 2007 gerðu sóknaraðili og FF með sér bílasamning nr. X um A. Samningsverð var að fjárhæð kr. 1.441.838 og miðaðist við erlendar myntir, þ.e. 50% JPY og 50% CHF. Samkvæmt ódagsettu yfirliti frá FFF var lánið endurreiknað og var niðurstaðan sú að sóknaraðili hefði ofgreitt og ætti inni með vöxtum kr. 274.402. Yfirlit þetta er ekki skýrt um öll atriði en þó er ljóst af því að inneignin er tilkomin vegna ofgreiðslna á tímabili frá 2008 til 2011.

Bú sóknaraðila var tekið til gjaldþrotaskipta með úrskurði héraðsdóms Reykjaness uppkveðnum 13. janúar 2012. Frestdagur við gjaldþrotaskiptin var 22. desember 2011. Varnaraðili átti gjaldfallnar kröfur á hendur þrotabúi sóknaraðila og lýsti yfir skuldajöfnuði á móti endurkröfu sóknaraðila sem myndaðist vegna framangreindrar ofgreiðslu.

Sóknaraðili skaut málinu til nefndarinnar með kvörtun dagsettri 3. júlí 2013.

III.

Umkvörtunarefni.

Sóknaraðili krefst þess að varnaraðili greiði sér kr. 274.402 ásamt vöxtum til greiðsludags.

Sóknaraðili bendir á að varnaraðili neiti að greiða endurútreikning á ólöglegu bílaláni og beri því við að bankinn hafi átt rétt á að skuldajafna þar sem sóknaraðili sé gjaldþrota. Í bréfi frá varnaraðila sé vísað til 100. gr. laga nr. 21/1991 um

gjaldþrotaskipti o.fl. Bendir sóknaraðili á að frestdagur hafi verið 22. desember 2011, þannig að frestdagur sé liðinn. Það megi segja að hefði lánið verið rétt reiknað frá upphafi hefði sóknaraðili ekki þurft að ofgreiða þessa fjárhæð. Þannig að krafa varnaraðila hafi orðið til eftir frestdag eða með öðrum orðum eftir að gjaldþrotaskiptum hafi verið lokið.

IV.

Athugasemdir varnaraðila.

Varnaraðili krefst þess aðallega að kröfum sóknaraðila verði vísað frá nefndinni. Til vara er þess krafist að kröfum sóknaraðila verði hafnað.

Varnaraðili byggir aðalkröfu sína á því að málatilbúnaður sóknaraðila uppfylli á engan hátt lágmarkskröfur um skýra og ljósa kröfugerð, sbr. e-lið 6. gr. samþykktu fyrir úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki. Rökstuðningur sóknaraðila sé afar knappur og nær ómögulegt sé að greina samhengi málsástæðna. Varnaraðili eigi því erfitt um vik að verjast kröfum sóknaraðila.

Bendir varnaraðili á að óumdeilt sé að frestdagur sé liðinn svo sem sóknaraðili bendi á. Sóknaraðili fjalli hins vegar ekkert um hvaða þýðingu það hafi, hvornig eða hvers vegna það eigi að leiða til þess að kröfur hans verði teknar til greina. Engin rök séu heldur færð fyrir þeirri staðhæfingu sóknaraðila að varnaraðili njóti ekki réttar til skuldajafnaðar heldur sé látið nægja að vísa til niðurlags 1. mgr. 100. gr. laga nr. 21/1991 um gjaldþrotaskipti o.fl. án frekari skýringa. Beri þegar af þessum sökum að vísa kröfu sóknaraðila frá nefndinni.

Til stuðnings varakröfu sinni vísar varnaraðili til þess að til þess að mögulegt sé að skuldajafna kröfuréttindum þurfi ákveðin skilyrði að vera uppfyllt. Kröfur þurfi að vera á milli sömu aðila, þær þurfi að vera gjaldfallnar, jafnréttháar og hæfar til að mætast. Öll skilyrði séu uppfyllt í þessu tilfelli.

Styður varnaraðili varakröfu sína eftirfarandi málsástæðum. Krafa sóknaraðila á hendur varnaraðila vegna endurútreiknings sé í grunninn krafa um endurgreiðslu ofgreidds fjár á grundvelli bílasamnings aðila. Að mati varnaraðila verði því ekki miðað við annað en að kröfuréttindi sóknaraðila hafi orðið til þegar sóknaraðili hafi tekið á sig skuldbindingu samkvæmt framangreindum samningi, þann 2. nóvember 2007, ellegar á hverjum gjalddaga sem sóknaraðili hafi ofgreitt greiðslur vegna gengistryggingar samningsins og sem samanlagt myndi þær ofgreiðslur sem endurgreiðslukrafa sóknaraðila samanstandi af. Í öllu falli hafi kröfuréttindi sóknaraðila stofnast í síðasta lagi þann 16. september 2010 þegar dómur Hæstaréttar í máli nr. 471/2010 hafi fallið, en þar hafi verið dæmt um útreikning á ofgreiðslum vegna samninga sambærilegra þeim sem um ræði í þessu máli og hafi verið taldir fela í sér ólögsmæta gengistryggingu. Kröfuréttindin hafi því bersýnilega stofnast fyrir frestdag.

Varnaraðili bendir einnig á umfjöllun í dómi Hæstaréttar í máli nr. 693/2012 þar sem heimilað hafi verið að krafa kæmist að í þrotabúi þótt hún hafi ekki orðið til fyrr en eftir lok kröfulýsingarfrests sökum þess að hún hafi átt rót að rekja til síðar til komins endurútreiknings gengisláns. Sambærileg atvik eigi við um kröfu varnaraðila til skuldajöfnunar.

Vísar varnaraðili til þess að skuld sóknaraðila við varnaraðila, við lok kröfulýsingarfrests, hafi numið um 17 m. kr. en gæti lækkað um 40-45% vegna endurútreikningsins. Varnaraðili hafi einnig lýst kröfum vegna kreditkorts og yfirdráttar um kr. 177.000 í bú sóknaraðila. Ljóst sé því að krafa bankans á hendur

sóknaraðila nemi mun hærri fjárhæð en krafa sóknaraðila um endurgreiðslu vegna endurútreiknings.

Verði ekki fallist á ofangreind sjónarmið bendir varnaraðili á að með framangreindum gjaldþrotáurðurði hafi þrotabú sóknaraðila tekið við öllum réttindum og skyldum sóknaraðila fram að úrskurðardegi, sbr. 72. gr. laga nr. 21/1991. Af þeim sökum og með vísan til framangreinds hafi endurkrafa sóknaraðila fallið til bús hans en ekki persónulega til sóknaraðila. Vísar varnaraðili til 164. gr. laga nr. 21/1991 og bendir á að skiptum á búi sóknaraðila sé lokið og ekki hafi verið tilefni til endurupptöku á skiptunum vegna kröfu sóknaraðila enda hagsmunir ekki ríkir. Ljóst sé að sóknaraðili hafi því ekki persónulega hagsmuni af rekstri málsins fyrir nefndinni.

V.

Niðurstaða.

Ágreiningur aðila lýtur að ráðstöfun endurútreiknings bílasamnings nr. X.

Samkvæmt framlögðum gögnum var bú sóknaraðila tekið til gjaldþrotaskipta með úrskurði Héraðsdóms Reykjaness í janúar 2012. Tók þrotabúið við öllum fjárhagslegum réttindum sem hann átti eða naut við uppkvaðningu úrskurðarins, sbr. 72. gr. l. nr. 21-1991.

Sem fyrr greinir er inneign sú sem um ræðir í þessu máli tilkomin vegna ofgreiðslna á tímabili frá 2008 til 2011. Að því marki sem til álita kemur að krefja varnaraðila um greiðslur vegna endurútreikningsins, m.a. að teknu tilliti til skuldajafnaðarréttar sem hann kann að njóta, heyrir sá réttur til þrotabúinu. Sóknaraðili er samkvæmt þessu ekki réttur aðili að málinu og verður því vísað frá nefndinni.

Ú r s k u r ð a r o r ð:

Kröfu sóknaraðila er vísað frá.

Reykjavík, 15. október 2013.

Haukur Guðmundsson

Geir Arnar Marelsson

Jóhann Tómas Sigurðsson

Hildigunnur Hafsteinsdóttir

Unnur Erla Jónsdóttir